

זוהר היומי

תיקוני הזוהר – דף קי"ה ע"א

תקונא שתין ותשעה

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קי"ד ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט התיקונים

אי הָבֵל אַחִידָה, תָּא חֲזִי תַרְיִן אַתְוֹן אֵלִין שְׁמַעְנָא דְלֵאֲתֵר עֲלָאָה הָווּ סְלִקִין, א"י, א' אַמּוֹן מוּפְלָא וּמְכוּסָה, י' מַחְשָׁבָה, דְּבָהֲאִי אַתֵּר חָאבוּ אָדָם וְהָבֵל, וְאַתְמֵר דְּאִינוּן א' כְּתֵר עֲלִיוֹן, י' מַחְשָׁבָה, לְעִילָא לְעִילָא אֲסִתְלַק הָאִי חוּבָה, אָמַר לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא, וְהָא כְּמָה מַחְשָׁבוֹת אִינוּן, שְׂכִינְתָא אַתְקָרִי מַחְשָׁבָה, וְאִיהִי י' מִן אַדְנִי, וְחֻכְמָה מַחְשָׁבָה, וְכְתֵר דְּאִיהִי א' מִן אַדְנִי י' מַחְשָׁבָה, וְכְמָה מַחְשָׁבִין אִינוּן דָּא לְעִילָא מִן דָּא, וְדָא עַל גַּב דָּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (קֹהֶלֶת ה' ז') כִּי גִבְהָ מֵעַל גִּבְהָ שְׁמֵר וּגְבֹהִים עֲלֵיהֶם, וְלְעִילָא מְכַלְהוּ מַחְשָׁבָה סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, דְּלִית מַחְשָׁבָה אַחֲרָא לְעִילָא מִנִּיהּ, וְכְמָה מַחְשָׁבִין אִינוּן לְבוּשִׁין דָּא לְדָא, וְאִיהוּ אֲשֶׁתְּמוּדַע דְּלָא חָאב אֱלָא בְּמַחְשָׁבָה דְּאִיהִי לְבוּשָׁא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (בְּרֵאשִׁית ג' י') וְאִירָא כִּי עִירוֹם אָנֹכִי וְאַחֲבָא, אַתְמֵר בְּאָדָם וְאַחֲבָא וְאַתְמֵר בְּמִשָּׁה (שְׁמוֹת ג' ו') וַיִּסְתֵּר מִשָּׁה פָּנָיו.

תרגום לעברית

ועוד אי הָבֵל אַחִידָה, בָּא וּרְאָה, שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ שְׁמַעְתִּי שְׁלִמְקוֹם עֲלִיוֹן הָיוּ עוֹלוֹת, א"י א' אַמּוֹן מְפֻלָּא וּמְכוּסָה, י' מַחְשָׁבָה, שְׂכִינְתָא הָאִי חָטְאוּ אָדָם וְהָבֵל, וְנֶאֱמַר שְׁהֵם א' כְּתֵר עֲלִיוֹן, י' מַחְשָׁבָה, לְמַעְלָה לְמַעְלָה הִתְעַלָּה הַחֲטָא הַזֶּה. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, וְהָרִי כְּמָה מַחְשָׁבוֹת הֵן, הַשְׂכִּינָה נִקְרָאת מַחְשָׁבָה, וְהִיא י' מִן אַדְנִי י' וְחֻכְמָה מַחְשָׁבָה,

וְכִתְּרָה שְׁהִיא א' מִן אֲדֹנָי'י מִחֲשָׁבָה, וְכִמְהָ מִחֲשָׁבוֹת הֵן זֹו לְמַעַלָּה מִזֹּו עַל גִּבּוֹ, זֶהוּ שְׁכִתּוֹב כִּי גִבֹּה מֵעַל גִּבֹּה שְׁמֵר וּגְבֹהִים עֲלֵיהֶם, וְלְמַעַלָּה מִכָּלֵן הַמִּחֲשָׁבָה הַנִּסְתָּרֶת שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים, עֲלִיוֹנָה עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים, שְׁאִין מִחֲשָׁבָה אַחֶרֶת לְמַעַלָּה מִמֶּנָּה, וְכִמְהָ מִחֲשָׁבוֹת הֵן לְבוֹשִׁים זֹו לְזֹו, וְהוּא נֹודַע שֶׁלֹא חָטָא אֱלָא בְּמִחֲשָׁבָה שְׁהִיא לְבוֹשׁ, זֶהוּ שְׁכִתּוֹב וְאִירָא כִּי עִירוֹם אֲנֹכִי וְאַחֲבָא. נֶאֱמַר בְּאֶדָם וְאַחֲבָא, וְנֶאֱמַר בְּמֹשֶׁה וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו.

טקסט התיקונים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי, בְּוֹדָאֵי בְּכֻלָּא חָאֵב אָדָם, בְּמִחֲשָׁבָה דְּאִיהִי לְבוֹשָׂא, וּבְמִחֲשָׁבָה דְּאִיהִי מְלָגָאוּ, וּבְגִין דָּא אָמַר לְמֹשֶׁה בְּזִמְנָא דְּאָמַר (שְׁמוֹת לֵג יח) הֲרָאֵנִי נָא אֶת כְּבֹדְךָ, אָמַר, כִּי לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחִי, דָּאֵם זָכָה שְׂרָאֲנִי, וְחִי לְעוֹלָם, וּבְגִין דָּא אָמַר לִיהָ לֹא (שְׁמוֹת לֵג כ) תֻּכַּל לְרֹאוֹת אֶת פָּנָי, וְלֹאוּ אֵינּוֹן פָּנִים הָכָא אֱלָא פָּנִים דְּלֹא נִרְאִין, בְּאַתֵּר דְּאַשְׁתְּמוּדַע עַלֵּת הָעֲלוֹת, וּבְאַתֵּר דְּאַתְגַּלְיָא, וְחוּבָא דְּאָדָם גָּרִים דְּלֹא יָכִיל מֹשֶׁה לְאַסְתְּכָלָא בֵּיהּ, כָּל שְׁכֹן אַחֲרָא, דְּעַלֵּת הָעֲלוֹת אִסְתְּלַק מִמִּחֲשָׁבָה דְּחָאֵב בָּהּ אָדָם, וּבְגִין דָּא עֵין לֹא תִשׁוּרְהוּ, וּמִחֲשָׁבָה לֹא תִכִּילְהוּ, לֹא יָכִיל לְאַשְׁגָּא לִיהָ, דְּאִיהוּ חֵי הַחַיִּים, וּבְאַתֵּר דְּאִיהוּ שְׂרִיא לִית מִיתָה תַּמָּן, וּמִחֲשָׁבָה דְּאַסְתְּלַק מִנִּיהָ, בְּוֹדָאֵי אִיהוּ חֲכָמָה לְבוֹשָׂא לְחֲכָמָה סְתִימָאָה, בְּוֹדָאֵי בָּהּ חָאֵב אָדָם, וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית ג י) וְאִירָא כִּי עִירוֹם אֲנֹכִי וְאַחֲבָא.

תרגום לעברית

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנִי, בְּוֹדָאֵי בְּכֻלָּא חָטָא אָדָם, בְּמִחֲשָׁבָה שְׁהִיא לְבוֹשׁ, וּבְמִחֲשָׁבָה שְׁהִיא מִבְּפָנִים, וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר לְמֹשֶׁה בְּזִמְנָן שְׁאָמַר הֲרָאֵנִי נָא אֶת כְּבֹדְךָ, אָמַר, כִּי לֹא יֵרָאֵנִי הָאָדָם וְחִי, שְׁאֵם זָכָה שְׂרָאֲנִי, וְחִי לְעוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר לוֹ לֹא תֻכַּל לְרֹאוֹת אֶת פָּנָי, וְאֵינָם הַפָּנִים כָּאֵן, אֱלָא הַפָּנִים שֶׁלֹא נִרְאִים, בְּמָקוֹם שְׁנוּדַע עַלֵּת הָעֲלוֹת וּבְמָקוֹם שֶׁהִתְגַּלָּה, וְחָטָאוּ שֶׁל אָדָם גָּרַם שֶׁלֹא יָכִיל מֹשֶׁה לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, כָּל שְׁכֹן אַחֵר, שֶׁעַלֵּת

העלות הסתלק מהמחשבה שחטא בה אדם, ומשום זה עין לא תשוררהו, ומחשבה לא תכילהו, ולא יכולה להשיג אותו, שהוא חי החיים, ובמקום שהוא שורה אין שם מיתה, והמחשבה שהסתלק ממנה בודאי היא חכמה. הלבוש לחכמה הסתומה, בודאי בה חטא אדם, ומשום זה נאמר בו כי עירום אנכי ואחבא.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קי"ה ע"ב) ◆

טקסט התיקונים

אמר רבי אלעזר, והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה אלא בההיא דאיהי לבושא מינה, ואשתאר איהו

תרגום לעברית

אמר רבי אלעזר: והרי מכאן משמע שלא חטא במחשבה העליונה, אלא באותה שהיא לבוש ממנה, והוא נשאר באותה שהיא מבפנים, במח בלי קרקפת, ומשום זה ואירא, שהזדעזע מאותה שלפנים מהמחשבה הסתומה שהיא עלת העלות. אמר לו רבי שמעון: בני, במחשבה שהיא המח אף כף חטא, שזרע יצא משם, שהוא המעין של עץ החיים, שהוא אור קדמון ואור צח ואור מצחצח, שלש טפות שנגרמו בי' העליונה, הקוץ שלמעלה והקוץ שלמטה, ועצם הי' באמצע, וערב שם חשך שהפסיק בין עלת העלות למח הנסתר, ומשום זה כי לא יראני האדם וחי, עד שאותו החשך יעבר משם, וזהו הסוד כי אם עונותיכם היו מבדלים בינכם ובין אלהיכם, ומשום אותו חשך, אין המחשבה יכולה להשיג שם, כל שכן העין, עד שעובר משם אותו החשך, וכמותו למטה יש ענן חשכה, שנאמר בה סכתה בענן לה כו'.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

